

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Stephenie Meyer

ECLIPSA

Partea I

editura rao

CUPRINS

Prefață	11
1. Ultimatum	13
2. Eschivare	43
3. Motive	70
4. Natură	94
5. Suflete pereche.	113
6. Elveția	130
7. Final nefericit.	149
8. Temperament	165
9. Țintă.	187
10. Miros	203
11. Legende	225
12. Timp.	249
13. Nou-născuți	268

1. ULTIMATUM

Bella,

~~Nu înțeleg de ce îți faci pe Charlie să ducă bitele la Billy ca și cum am fi în clasa a doua — dacă aș fi vrut să vorbesc cu tine îți-aș fi răspuns la~~

~~Tu ai ales, OK?~~

~~Nu se poate cu amândoi când~~

~~Care parte din „dușmani de moarte“ este prea complicată pentru a o~~

~~Vite ce e, știu că mă port ca un ticălos, dar nu am de ales~~

~~Nu putem fi prieteni din moment ce tu îți petreci tot timpul cu o gloată de~~

~~Este mai rău când mă gândesc prea mult la tine, așa că nu-mi mai scrie~~

~~Mda, și mie îmi este dor de tine. Tare dor.~~

~~Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Iartă-mă.~~

Jacob

Mi-am trecut degetele de-a lungul paginii, simțind adânciturile acolo unde stiloul apăsase pe hârtie atât de tare, că aproape o rupsesse. Mi-l și imaginam scriind biletul – mângălind literele cu scrisul lui neglijent, tăind rând după rând când nu ieșea ce voia să spună, poate chiar rupând stiloul cu mâna lui mult prea mare; așa s-ar explica petele de cerneală. Îmi și închipuiam cum supărarea îi unea sprâncenele negre și-i încrețea fruntea. Dacă aș fi fost acolo, poate mi-ar fi venit să râd. „Vezi să nu faci vreun anevrism, Jacob, i-aș fi zis. Spune ce-ai de spus și gata.“

Să râd era ultimul lucru care-mi trecea prin gând acum când reciteam cuvintele pe care le învățasem deja pe de rost. Răspunsul lui la biletul meu în care îl rugam să mă ierte – ajuns la el prin Charlie și Billy, exact ca în clasa a doua, așa cum scrisese și el – nu m-a surprins deloc. Știam ce avea să-mi spună înainte să-l deschid.

Ceea ce m-a surprins a fost cât de mult mă rănea fiecare rând tăiat – ca și cum vârfurile literelor ar fi avut muchii ascuțite. Și mai mult decât atât, în spatele fiecărui început furios se ascundea o mare de durere; suferința lui Jacob mă durea mai profund decât propria suferință.

În timp ce mă gândeam la asta, am simțit mirosul inconfundabil de mâncare arsă venind dinspre bucătărie. În altă casă, faptul că altcineva în afară de mine gătește nu ar fi neapărat o cauză de îngrijorare.

Am îndesat hârtia boțită în buzunarul de la spate și am ajuns jos exact la fix.

Borcanul cu sos de spaghete pe care Charlie îl băgase în cuptorul cu microunde se afla doar la prima rotație când am tras ușa și l-am scos afară.

– Cu ce-am greșit? vru Charlie să știe.

– Trebuie să scoți capacul mai întâi, tată. Nu e bine să bagi metale în cuptorul cu microunde.

Am scos repede capacul în timp ce vorbeam, am turnat jumătate din cantitatea de sos într-un castron, după care am pus castronul în cuptorul cu microunde, iar borcanul la loc în frigider; am fixat durata și am apăsat pe start.

Charlie mă privi cu buzele încrețite cum reparam lucrurile.

– Măcar pastele le-am nimerit?

M-am uitat în tigaia de pe aragaz – sursa mirosului care mă alertase.

– N-ar strica să mai și amesteci, am spus eu cu blândețe.

Am găsit o lingură și am încercat să dezlipesc stratul gros de pe fundul tigăii.

Charlie oftă.

– Ce-i cu toate astea? l-am întrebat eu.

Își încrucișă brațele la piept și privi afară pe fereastra din spate, la ploaia mărunță.

– Nu știi la ce te referi, mormăi el.

Eram derutată. Charlie gătea? Și ce era cu atitudinea asta ursuză? Edward nu ajunsese încă; de obicei tata păstra comportamentul acesta special pentru iubitul meu, făcând tot posibilul să illustreze tema de „nepoftit“ cu fiecare cuvânt sau gest. Eforturile lui Charlie erau inutile – Edward știa exact ce gândea tatăl meu și fără spectacol.

Cuvântul *iubit* îmi provoca o tensiune bine-cunoscută și mă făcea să-mi rod obrazul pe dinăuntru, în timp ce amestecam în tigaie. Nu era cuvântul potrivit, chiar nu era. Aveam nevoie de ceva care să exprime mai bine angajamentul etern... Dar cuvinte precum *destin* sau *soartă* sunau cam ciudat când le foloseai într-o conversație obișnuită.

Edward avea alt cuvânt în minte, iar cuvântul acela era sursa tensiunii pe care o simțeam. Mi se zbârlea părul numai când mă gândeam la el.

Logodnic. Bleah! Mi-am izgonit gândul din minte.

– Mi-a scăpat ceva? De când pregătești tu cina? l-am întrebat eu pe Charlie. Cocoloașele de paste răsăreau din apa fiartă când dădeam cu lingura prin ele. Sau, mai bine zis, de când încerci să pregătești cina?

Charlie ridică din umeri.

– Nu există nicio lege care-mi interzice să gătesc în propria casă.

– Tu știi mai bine, am răspuns eu, în timp ce mă uitam la insigna prinsă de jacheta lui de piele.

– Ha! Bună poantă.

Își dădu jacheta jos ca și cum privirea mea îi amintise că încă o mai purta și o atârână în cuierul rezervat pentru uniformele lui. Cureaua lui pentru armă era deja aruncată acolo – nu simțise nevoia să o mai poarte la secție în ultimele săptămâni. Nu mai fuseseră dispariții tulburătoare care să deranjeze orașelul Forks din Washington, nu mai văzuse nimeni lupi imenși, misterioși prin pădurile mereu ploioase...

Amestecam pastele în liniște, considerând că Charlie va vorbi despre ce-l deranja atunci când va fi pregătit. Tatăl meu nu era un om prea vorbăreț, iar din efortul pe care îl depusese să pregătească o cină pentru doi în toată regula, reieșea clar că avea neobișnuit de multe lucruri pe suflet.

M-am uitat la ceas ca de obicei, așa cum făceam la câteva minute în jurul orei acesteia. Rămăsese mai puțin de jumătate de oră.

După-amiezile erau partea cea mai grea a zilei. De când fostul meu cel mai bun prieten (vârcolac), Jacob Black, mă pârâse cu privire la motocicletă pe care o conduceam pe ascuns – trădare pe care o plănuiise pentru ca eu să fiu pedepsită, astfel încât să nu mai pot petrece timp cu iubitul meu (vampir), Edward Cullen – Edward avea voie să mă vadă numai de la șapte până la nouă jumătate seara, doar la mine acasă și sub supravegherea privirii morocânoase a tatălui meu.

Aceasta fusese o extindere a pedepsei anterioare, ușor mai indulgentă, pe care o promisem pentru o dispariție de trei zile de acasă, neanunțată, și un episod cu sărituri de pe stâncă în mare.

Evident că încă mă vedeam cu Edward la școală, pentru că Charlie nu avea ce să facă în privința asta. Și, la drept vorbind, Edward petrecea de asemenea fiecare noapte în camera mea, dar Charlie nu prea știa de treaba asta. Abilitatea lui Edward de a se cățăra cu ușurință și în liniște pe fereastra mea de la etaj era aproape la fel de utilă ca ușurința în a-i citi gândurile lui Charlie.

Deși după-amiaza era singurul moment pe care-l petreceam departe de Edward, era îndeajuns pentru a mă simți neliniștită, iar orele treceau mereu cu încetinitorul. Și totuși, îmi înduram pedeapsa fără să mă plâng pentru că, în primul rând, știam că o merit și, în al doilea rând, pentru că nu suportam să-l rănesc pe tatăl meu mutându-mă de aici acum, când se prefigura o separare permanentă, de care Charlie nu avea habar.

Tata se așeză la masă cu un mormăit și despachetă ziarul umed; în câteva secunde țâțâi dezaprobat.

– Nu știi de ce citești ziarele, tată. Nu fac decât să te enerveze.

Mă ignoră, mormăind la ziarul din fața lui.

– De asta vrea toată lumea să trăiască într-un oraș mic! Ridicol.

– Cu ce-au mai greșit orașele mari acum?

– Seattle are șanse să iasă pe primul loc în ce privește criminalitatea. Cinci crime nerezolvate în ultimele două săptămâni. Îți imaginezi cum ar fi să trăiești așa?

– Cred că Phoenix e undeva mai sus în topul criminalității, tată. Eu chiar *am trăit* asta pe pielea mea. Și nu am fost niciodată cât pe ce să devin o victimă a unei crime până să mă

mut în orașelul acesta liniștit. Ba chiar, mă mai aflam pe câteva liste de atac... Lingura îmi tremură în mână, făcând apa tulbure.

– Mă rog, nu m-aș muta de aici nici să mă plătești, spuse Charlie.

Am renunțat să mai salvez cina și m-am mulțumit să o servesc; a trebuit să folosesc un cuțit de friptură ca să tai o porție de spaghete pentru Charlie și apoi pentru mine, în timp ce el mă privea jenat. Charlie își garnisi porția cu sos și se înfipse în ea. Mi-am ascuns și eu cocoloașele mele cât am putut de bine și i-am urmat exemplul fără prea mult entuziasm. Am mâncat în liniște pentru o clipă. Charlie încă mai citea știrile, așa că am luat exemplarul meu făcut varză din *La răscruce de vânturi* și am reluat lectura de unde rămăsesem dimineață la micul dejun, încercând să mă pierd în Anglia secolului al XIX-lea, în timp ce așteptam să deschidă el conversația.

Tocmai ajunsesem la partea în care se întoarce Heathcliff, când Charlie își dresе glasul și aruncă ziarul pe jos.

– Ai dreptate, spuse el. Chiar am avut un motiv pentru care am făcut asta. Își flutură furculița spre ospățul lipicios. Voiam să stau de vorbă cu tine.

Am pus cartea deoparte; cotorul era atât de distrus încât volumul se desfăcu pe masă.

– Ai fi putut pur și simplu să spui.

El încuviință din cap, încruntându-se.

– Mda. O să țin minte data viitoare. M-am gândit că, dacă-ți iau de pe cap responsabilitatea pregătirii cinei, o să te mai îmbunezi.

Am râs.

– A mers – abilitățile tale de bucătar m-au îmbunat de-a dreptul. De ce ai nevoie, tată?

– Păi, este vorba de Jacob.

Mi-am simțit chipul înăsprindu-se.

– Ce-i cu el? l-am întrebat eu printre buzele strânse.

– Ușor, Bells. Știu că ești încă supărată pentru că te-a pârât, dar a făcut ce era mai bine. S-a purtat responsabil.

– Responsabil, am repetat eu usturător, dându-mi ochii peste cap. Sigur că da. Deci, ce-i cu Jacob?

Întrebarea nepăsătoare repetată în mintea mea era orice numai neînsemnată nu. „*Ce-i cu Jacob? Ce aveam să mă fac cu el? Fostul meu cel mai bun prieten era acum... ce? Dușmanul meu?*” m-am cutremurat.

Chipul lui Charlie căpătă deodată o expresie prudentă.

– Nu te supăra pe mine, bine?

– Să mă supăr?

– Ei bine, are legătură și cu Edward.

Ochii mi se îngustară.

Vocea lui Charlie deveni mai răgușită:

– Îl las în casă, nu?

– Îl lași, am recunoscut eu. Pentru puțin timp. Evident, m-ai putea lăsa și pe mine să ies din casă pentru perioade scurte de timp, am continuat eu pe un ton glumeț; știam că nu aveam voie să ies pe toată durata anului școlar. M-am purtat destul de bine în ultima vreme.

– Ei bine, cam aici voiam să ajung...

Și după aceea, fața lui Charlie se întinse într-un zâmbet, cu ochii mijiți; pentru o secundă, păru cu douăzeci de ani mai tânăr.

Am văzut strălucirea vagă a unei posibilități în zâmbetul acela, dar am luat-o încet:

– M-ai pierdut, tată. Vorbim despre Jacob, Edward sau de faptul că sunt pedepsită?

Zâmbetul străluci din nou.

– Cam despre toate trei.

– Și ce legătură are una cu alta? am întrebat eu prudentă.

– OK. Oftă și ridică mâinile ca și cum s-ar fi predat. Deci m-am gândit că poate meriți o eliberare condiționată pentru bună purtare. Pentru o adolescentă, ești uimitor de neplângăcioasă.

Sprâncenele mi-au sărit în sus.

– Serios? Sunt liberă?

De unde veneau toate astea? Fusesem convinsă că urma să fiu în arest la domiciliu până în momentul în care mă mutam propriu-zis de acasă, iar Edward nu citise nicio ezitare în gândurile lui Charlie...

Charlie ridică un deget.

– Condiționat.

Entuziasmul meu se evaporă.

– Minunat, am mormăit eu.

– Bella, asta e mai mult o rugămintă decât o cerere, OK? Ești liberă. Dar sper că-ți vei folosi această libertate... cu înțelepciune.

– Și asta ce vrea să însemne?

Oftă din nou.

– Știi că tu ești mulțumită să-ți petreci tot timpul cu Edward...

– Petrec timp și cu Alice! am exclamat eu.

Sora lui Edward nu avea ore de vizită; venea și pleca după bunul ei plac. Charlie era plastilină în mâinile îndemnatice ale lui Alice.

– Adevărat, spuse el. Dar mai ai și alți prieteni în afară de cei din familia Cullen, Bella. Sau cel puțin *aveai*.

Ne-am uitat unul la altul pentru un moment lung.

– Când ai vorbit ultima dată cu Angela Weber? mă critică el.

– Vineri la prânz, am răspuns eu imediat.

Înainte de întoarcerea lui Edward, prietenii mei de la școală se împărțiseră în două tabere. Îmi place să cred că acele tabere sunt *binele* împotriva *răului*. Mai merge și *noi* și *ei*.

Cei buni erau Angela și iubitul ei stabil, Ben Cheney, și Mike Newton; aceștia trei m-au iertat cu mare generozitate pentru că am înnebunit după plecarea lui Edward. Lauren Mallory era capul taberei numite *ei*, și aproape toți ceilalți, inclusiv prima mea prietenă din Forks, Jessica Stanley, păreau mulțumiți să-și continue viața cu campania anti-Bella la ordinea zilei.

Odată ce Edward s-a întors la școală, zidul despărțitor a devenit și mai pregnant.

Întoarcerea lui Edward a avut un efect negativ asupra prieteniei cu Mike, dar Angela a rămas loială fără abatere, iar Ben s-a luat după ea. În ciuda aversiunii naturale pe care majoritatea oamenilor o simțeau față de familia Cullen, Angela stătea cuminte lângă Alice în fiecare zi la prânz. După câteva săptămâni, Angela păru chiar că se simte confortabil acolo. Era dificil să nu fii fermecat de membrii familiei Cullen – odată ce le dădeai ocazia să fie fermecători.

– În afara școlii? întrebă Charlie, atrăgându-mi atenția din nou.

– Nu m-am mai văzut cu nimeni în afara școlii, tată. Sunt pedepsită, ai uitat? Și Angela are și ea prieten. E mereu cu Ben. *Dacă* sunt cu adevărat liberă, am adăugat eu, ușor sceptică, am putea ieși în patru.

– Bine. Dar atunci... Ezită. Tu și Jake obișnuiați să fiți foarte uniți și acum...

I-am tăiat-o:

– Poți să treci direct la subiect, tată? Care este mai exact condiția ta?

– Nu cred că ar trebui să dai cu piciorul la toți prietenii tăi de dragul iubitului, Bella, spuse el pe un ton ferm. Nu e frumos și cred că viața ta ar fi mai echilibrată dacă ai păstra și alți oameni în ea. Ce s-a întâmplat în septembrie anul trecut...

Am tresărit.

– Ei bine, spuse el defensiv. Dacă ai mai fi trăit și în afara relației cu Edward Cullen, poate că nu ar fi fost chiar așa.

– Ba ar fi fost exact la fel, am mormăit eu.

– Poate da, poate nu.

– Parcă treceai la subiect? i-am amintit eu.

– Folosește-ți noua libertate să îți vezi și ceilalți prieteni.

Să păstrezi echilibrul.

Am încuviințat încet din cap.

– Echilibrul este bun. Totuși, am anumite intervale de timp de respectat?

Se strâmbă, dar clătină din cap.

– Nu vreau să fie complicat. Doar să nu uiți de prietenii tăi...

Era o dilemă cu care deja mă confruntam. Prietenii mei. Oameni pe care, pentru siguranța lor, nu voi mai putea să-i văd după absolvire.

Deci care era cel mai bun mod de a acționa? Să petrec timp cu ei cât mai aveam ocazia? Sau să încep să mă separ încet-încet de ei? M-a trecut un fior la ideea de a respecta a doua opțiune.

– ... Mai ales Jacob, adăugă Charlie înainte să mă gândesc la mai mult de atât.

O dilemă și mai mare decât prima. Mi-a luat o clipă să-mi găsesc cuvintele potrivite:

– Cu Jacob poate fi... dificil.

– Bella, Jacob și tatăl lui fac practic parte din familie, spuse el ferm și sfătos din nou. Și Jacob ți-a fost un prieten foarte, foarte bun.

– Știi asta.

– Nu ți-e dor deloc de el? întrebă Charlie nemulțumit.

Mi-am simțit gâtul umflat deodată; a trebuit să-mi dreg glasul o dată înainte să răspund.

– Ba da, îmi este dor de el, am recunoscut eu, încă uitându-mă în jos. Îmi este foarte dor de el.

– Și atunci, de ce este dificil?

Nu era ceva ce aveam libertatea să-i explic. Era împotriva regulilor ca oamenii normali – oameni *normali* ca mine și ca Charlie – să știe despre lumea clandestină plină de mituri și monștri care exista în secret în jurul nostru.

Eu știam totul despre lumea aceea – și, ca rezultat, nu mă aflam în mai puține încurcături. Nu aveam să-l bag pe Charlie în același necaz.

– Cu Jacob, este un... conflict, am spus eu încet. Vreau să spun, un conflict de prietenie. Se pare că lui Jake nu îi este de ajuns prietenia întotdeauna.

Mi-am împletit scuza din detalii adevărate, dar nesemnificative, deloc decisive în comparație cu faptul că haita de vârcolaci a lui Jacob ura de moarte familia de vampiri a lui Edward – și, prin urmare, și pe mine, de vreme ce intenționam în mod sigur să mă alătur familiei lor. Pur și simplu nu era o problemă pe care să o pot rezolva printr-un bilețel, iar la telefon nu voia să-mi răspundă. Dar planul meu să am o confruntare față în față cu vârcolacul nu a fost deloc popular în rândul vampirilor.

– Nu suportă Edward puțină competiție constructivă?

Vocea lui Charlie era sarcastică acum.

M-am uitat urât la el.

– Nu este nicio competiție.

– Îi rănești sentimentele lui Jake dacă-l eviți așa. Ar prefera să fiți doar prieteni decât nimic.

Aha, deci acum *eu* eram cea care îl evita pe *el*?

– Sunt destul de sigură că Jake nu vrea să fim deloc prieteni. Cuvintele îmi ardeau gura. Și oricum, de unde știi tu că-i rănesc eu sentimentele?

Charlie arăta jenat acum.

– Se poate să fi venit vorba când eram azi cu Billy...